

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od (...) spółki akcyjnej z siedzibą

w W. na rzecz W. D. kwotę 23.450,00 zł, w tym kwotę

13.083,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia

2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 10.366,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.984,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3)

i nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 519,00 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu (pkt 4).

Roszczenie powoda oparte było na łączącej poprzednika prawnego powoda – cedenta – z pozwaną umowie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco i powstało na skutek wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego. Istota sporu między stronami sprowadzała się do tego, w jaki sposób należało wyliczyć w oparciu o ogólne warunki ubezpieczenia wartość należnego powodowi, jako nabywcy wierzytelności, odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu, w szczególności w jaki sposób ustalić należało koszt części zamiennych. Sąd Rejonowy podzielił reprezentowaną przez powoda wykładnię § 15 ust. 3 pkt 2 lit. a), uznając,

że przewidziany w tym postanowieniu owu współczynnik 0,6 uwzględniający w wycenie ceny tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/inportera pojazdu, może być stosowany wyłącznie wtedy, gdy części takie rzeczywiście występują na rynku. W oparciu o opinię biegłego sądowego, który przedstawił trzy warianty odszkodowania (dwa w opinii pisemnej i jeden w opinii ustnej uzupełniającej), Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w całości w jego rozszerzonej wersji.

Sąd Rejonowy przyjął pierwsze z wyliczeń biegłego za podstawę orzeczenia. W wersji tej biegły dokonał obliczenia odszkodowania z uwzględnieniem 45% amortyzacji na wszystkie części (zgodnie z § 15 ust. 3 pkt 2 lit. b owu), 40% dalszej redukcji (wskaźnik 0,6 z § 15 ust. 3 pkt 2 lit. a owu), ale wyłącznie w odniesieniu do części, które mają na rynku swoje zamienniki oraz przy uwzględnieniu 100% ceny części oryginalnych stanowiących

tzw. elementy bezpieczeństwa, tj. pasów bezpieczeństwa, napinaczy, poduszek powietrznych oraz sterowników do tych elementów. Biegły nie zastosował amortyzacji na te części wynikającej z okresu ich eksploatacji, bowiem przewidywał to § 15 ust. 3 pkt 4 lit. b owu,

ani redukcji o współczynnik 0,6.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie w zakresie roszczenia głównego pozwu w całości, oddalił natomiast żądanie zasądzenia odsetek od rozszerzonej części powództwa od dnia 21 czerwca 2013 roku (po upływie 30 dni od dnia zawiadomienia

o szkodzie) do dnia 19 lutego 2017 roku. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że odsetki

od kwoty 10.366,20 zł są należne po upływie 30 dni od dnia doręczenia pozwanej pisma powoda stanowiącego rozszerzenie powództwa o w/w kwotę.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelacje od przedmiotowego wyroku wniosły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie pkt 2 oddalającego powództwo

w zakresie odsetek od kwoty 10.366,20 zł za okres od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia 19 lutego 2017 roku.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego,

tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i w zw. z § 22 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia (...) ((...)) poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda ustawowych odsetek za opóźnienie od zasądzonej tytułem odszkodowania kwoty 10.366,20 zł od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, w sytuacji, gdy poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 21 maja 2013 roku, a zatem pozwana obowiązana była w terminie do dnia 20 czerwca 2013 roku wypłacić poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 50.566,20 zł; skoro jednak przed wytoczeniem powództwa ubezpieczyciel wypłacił wyłącznie odszkodowanie w kwocie 27.116,20 zł to od dnia 21 czerwca 2013 roku pozostaje w opóźnieniu co do zapłaty całej brakującej kwoty odszkodowania, tj. co do kwoty 23.450,00 zł, a nie zaś tylko i wyłącznie co do kwoty 13.083,80 zł.

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda odsetek od kwoty 10.366,20 zł: ustawowych od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku i ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 19 lutego 2017 roku oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w części, tj. w zakresie pkt 1 – w części co do kwoty 15.133,28 zł wraz z odsetkami, tj. ponad kwotę 8.316,72 zł oraz w pkt 3 i 4 w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

- a) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w postaci fragmentarycznej i wybiórczej oceny dowodów przeprowadzonych na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu A. nr rej. (...), w postaci błędnej wykładni ogólnych warunków ubezpieczenia Autocasco Standard przy ustalaniu wysokości zasadnego odszkodowania, które stanowią integralną część umowy ubezpieczenia AC zawartej pomiędzy poszkodowanym a pozwaną, pomimo ustalenia przez biegłego sądowego K. G., jako możliwego wariantu naprawy z zastosowaniem współczynnika 0,6 dla wszystkich części, który to wariant jest zgodny z owu (...),
- b) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. w zw. z § 15 ust. 3 pkt 2a owu (...) poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ceny części zamiennych przyjęte do wyliczenia kosztów naprawy nie powinny zostać skorygowane o współczynnik 0,6 w sytuacji, gdy brak jest na rynku tzw. zamienników części oryginalnych do uszkodzonego pojazdu, podczas gdy w świetle umowy i stanowiących jej integralną część owu (...) brak podstaw do takiego założenia,
- c) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. w zw. z § 15 ust. 3 pkt 4b owu (...) poprzez błędną wykładnię użytego w w/w przepisie owu sformułowania „ubytek wartości elementu” i w konsekwencji błędne przyjęcie, że przy ustalaniu wysokości odszkodowania za szkody w pasach bezpieczeństwa, napinaczach pasów, poduszkach powietrznych i sterownikach do tych urządzeń nie stosuje się przemnożenia przez współczynnik 0,6 (§15 ust. 3 pkt 2b owu), podczas gdy przywołany zapis dotyczy procentowego pomniejszenia wartości części dokonywanego z uwagi na okres eksploatacji pojazdu (§ 15 ust. 3 pkt 2b owu – 45% w przedmiotowej sprawie), nie zaś współczynnika 0,6, który stanowi korektę obiektywną, oderwaną od ubytku wartość części i ma zastosowanie także do w/w części z tzw. układu bezpieczeństwa w razie rozliczenia kosztorysowego,
- d) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie owu (...), stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia autocasco, w sposobie ustalenia wysokości zasadnego odszkodowania, pomimo faktu, że postanowienia owu (...) są sprecyzowane

w sposób jasny i nie budzący wątpliwości, a zatem właściwym sposobem obliczenia zasadnego odszkodowania jest sposób zaprezentowany w § 15 owu (...), przewidujący zastosowanie współczynnika 0,6 do wszystkich części.

W związku z podniesionymi zarzutami pozwana wniosła o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części, a także poprzez rozliczenie kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy zweryfikowanego w toku instancji oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania w I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności stron za wynik sprawy.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Żadna z apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do apelacji pozwanej, jako dalej idącej.

Chybiony kazał się zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c.

Sąd Rejonowy nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, a ustalając stan faktyczny w sprawie, wbrew twierdzeniom pozwanej, dokonał wszechstronnej a nie fragmentarycznej i wybiórczej oceny dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego sądowego K. G.. Ustalenia te Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Podkreślić należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi meriti należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, gdy uzasadnione jest uzyskanie wiadomości specjalnych. Opinia biegłego jest szczególnym środkiem dowodowym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 1975 r. (I CR 331/75 nie publ.), chodzi o wiadomości wykraczające poza zakres tych, jakimi dysponuje ogół osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Biegli w odróżnieniu od świadków, czy stron nie komunikują w postępowaniu swej wiedzy i spostrzeżeń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz przy wykorzystaniu swojej wiedzy zawodowej i naukowej, czyli wiadomości specjalnych wykraczających poza zasób wiedzy przeciętnie wykształconego człowieka, sporządzają opinię w zakresie objętym tezą dowodową w celu ułatwienia oceny faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Opinia biegłego jest także oceniana przez sąd w granicach swobody przyznanej treścią art. 233 § 1 k.p.c., jednakże z uwagi na szczególny charakter tego dowodu, kryteria tej oceny są inne, aniżeli w odniesieniu do dowodu z zeznań świadków czy stron. Opinia biegłego podlega bowiem ocenie sądu, pod kątem poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania swojego stanowiska, zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych, stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen (por. postanowienie SN z 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98 OSNC 4/2001 r. poz. 64). W konsekwencji, jeżeli opinia biegłego (biegłych) spełnia kryteria oceny przedstawione wyżej (art. 233 § 1 k.p.c.), sąd orzekający nie może dokonywać ustaleń w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych w oderwaniu lub z pominięciem dowodu z opinii biegłych (por. wyrok SN z 15.09.2010 r. II UK 1/09, z 24 lutego 2010 r. II UK 191/09 Ex nr 590238). Pamiętać jednak należy, że biegły nie może wyręczać sądu w procesie ustalenia podstawy faktycznej orzekania, a jedynie dostarczyć sądowi orzekającemu niezbędnych danych do oceny określonych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że wprawdzie biegły sądowy K. G. przedstawił trzy warianty wyliczenia wysokości odszkodowania (dwa w opinii pisemnej k. 70 – 82, jeden w opinii ustnej – protokół skrócony k. 213), jednakże nie było rolą biegłego wskazanie, który z nich odpowiada sposobowi wyliczenia

wynikającemu z owu (...), stanowiących część postanowień umowy zawartej pomiędzy pozwaną a poszkodowanym. Powyższe wymaga bowiem wykładni postanowień umowy (owu (...)), co jest zadaniem sądu meriti. Jedynie na marginesie wskazać należy,

że o ile biegły przedstawił dwa pierwsze warianty z uwzględnieniem w każdym z nich 100% wartość elementów bezpieczeństwa, tj. bez zastosowania korekty z tytułu amortyzacji (45%)

i współczynnika 0,6 (dalsze 40%) uwzględniającego ceny tzw. zamienników części oryginalnych, to w wariancie trzecim opinii, sporządzonym na skutek zastrzeżeń zgłoszonych przez pozwaną w piśmie procesowym z dnia 13 grudnia 2016 roku (k. 172 – 173), biegły zastosował dla wszystkich części zamiennych, w tym elementów bezpieczeństwa,

oba potrącenia, uzyskując w ten sposób wartość odszkodowania w wysokości 35.432,91 zł (ustana opinia uzupełniająca – protokół skrócony k. 213).

Na tym wyliczeniu opiera się skarżący w apelacji, podczas gdy jest ono wprost sprzeczne co do zastosowania korekty z tytułu eksploatacji pojazdu (45%) z § 15 ust. 3 pkt 4 lit. b owu. Już choćby z tych względów nie mogło ono zostać przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia wydanego w sprawie. Podkreślić także należy, że pozwana nie zgłosiła zastrzeżeń do ustnej uzupełniającej opinii biegłego, nie wniosła o jej dalsze uzupełnienie, poprzez wyliczenie kosztów naprawy przy zastosowaniu dla wszystkich części, z wyjątkiem części będących elementami bezpieczeństwa, współczynnika amortyzacji (45%), a następnie już dla wszystkich części, w tym elementów bezpieczeństwa, współczynnika 0,6 (40%) z tytułu uwzględnienia cen części zamiennych.

Z tych względów prawidłowe było pominięcie teź wyceny przy orzekaniu przez Sąd I instancji.

Chybione okazały się także zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Pozwany dopatruje się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów ponieważ po pierwsze w jego ocenie są one precyzyjne, nie budzą wątpliwości interpretacyjnych i jasno wyrażają wolę stron (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c.), po drugie – nie uzależniają konieczności stosowania współczynnika 0,6 z tytułu kosztów cen części zamiennych

od występowania na rynku tzw. zamienników (art. 65 k.c. w zw. z § 15 ust. 3 pkt 2 lit. a owu), po trzecie – współczynnik ten odnosi się także do cen części będących tzw. elementami bezpieczeństwa, co do których nie stosuje się jedynie korekty z tytułu okresu eksploatacji (art. 65 k.c. w zw. z § 15 ust. 3 pkt 4 li. b owu).

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić.

Już sam fakt zawiśnięcia przez sądem niniejszej sprawy świadczy o istnieniu wątpliwości interpretacyjnych postanowień owu (...), mających w niej zastosowanie.

Także przygotowanie przez biegłego sądowego w opinii pisemnej dwóch wariantów wyliczenia odszkodowania potwierdza tę tezę, zważywszy na fakt, że postanowienie sądu zakreślające tezę dowodową dla biegłego takiego zalecenia nie zawierało (postanowienie k. 65).

Podkreślić należy, że postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia podlegają wykładni z uwzględnieniem dyrektyw interpretacji oświadczeń woli określonych w art. 65 § 2 k.c. i to z uwzględnieniem wynikającej z art. 385 § 2 k.c. zasady interpretacji niejasnych postanowień wzorca w sposób korzystny dla ubezpieczającego (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 roku, w sprawie sygn. akt IV CNP 80/12, opubl. Legalis). Oznacza to, iż muszą być one zgodne z czynnikami wyznaczającymi zakres swobody umów, a więc nie mogą pozostawać w sprzeczności z właściwością stosunku prawnego jak i przepisami o charakterze iuris cogentis.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko zawarte w uzasadnieniu Sądu I Instancji, zgodnie z którym aby wskazywany przez pozwanego przepis § 15 ust. 3 pkt 2 li. a owu mógł mieć zastosowanie, tj. aby zasadnym było zastosowanie współczynnika korygującego w wysokości 0,6 koniecznym jest wykazanie, że istnieją tzw. zamienniki oryginalnych części zamiennych dla każdej z uszkodzonych części, dla której ten współczynnik ma być zastosowany.

Skoro bowiem zastosowanie w/w współczynnika korygującego 0,6 ma wynikać „z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników”, to najpierw należy wykazać, że takie zamienniki istniały w dacie szkody i mogły być zastosowane.

W niniejszej sprawie okoliczność braku zamienników niezbędnych do naprawy uszkodzeń przedmiotowego pojazdu w zakresie większości części do pojazdu marki A. wynika wprost z opinii biegłego sądowego K. G. (opinia k. 76).

Zasadnie zatem Sąd I instancji interpretując postanowienia § 15 ust. 3 pkt lit. a owu zgodnie z regułami wskazanymi w treści art. 385 § 2 k.c. przyjął za podstawę rozstrzygnięcia pierwszą wersję sposobu wyliczenia odszkodowania zawartą w opinii pisemnej biegłego. Także w zakresie odstąpienia od jakiegokolwiek korekty cen części stanowiących tzw. elementy bezpieczeństwa. Jeśli chodzi o brak podstaw do stosowania współczynnika amortyzacji, wynika on wprost z treści § 15 ust. 3 pkt 4 owu. Natomiast co do zastosowania współczynnika 0,6 z § 15 ust. 3 pkt 2 lit. a owu znajduje uzasadnienie w treści rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wykazu przedmiotów wyposażenia i części wymontowanych z pojazdów, których ponowne użycie zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub negatywnie wpływa na środowisko z dnia 28 września 2005 r. (Dz.U. Nr 201, poz. 1666). Rozporządzenie to skutkuje brakiem możliwości zastosowania w pojeździe po uszkodzeniu innych niż fabrycznie nowe, kupione w autoryzowanych stacjach obsługi danej marki części będących tzw. elementami bezpieczeństwa, co potwierdził biegły sądowy K. G. w opinii pisemnej (k. 75) .

Bezzasadność zarzutów pozwanej skutkowałą oddaleniem wniesionej przez nią apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

Także apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zasądzając odsetki od rozszerzonej części powództwa Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwana była w opóźnieniu dopiero po upływie 30 dni od dnia doręczenia jej odpisu pisma powoda zawierającego rozszerzenie żądania.

Nie ma racji powód podnosząc, że wysokość szkody zaistniałej w majątku poszkodowanego była niezmienna od daty zdarzenia i wynosiła 50.566,20 zł, co oznacza, że od chwili zawiadomienia pozwanej o szkodzie ciążył na niej obowiązek wypłaty odszkodowania w tej wysokości do dnia 20 czerwca 2013 roku, a po tej dacie pozwana pozostawała już w opóźnieniu. Pamiętać należy, że w niniejszej sprawie wielkość szkody, która rzeczywiście jest niezmienna i powstaje w chwili zdarzenia komunikacyjnego, nie odpowiada wielkości należnego odszkodowania. Tak jest w przypadku odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela za sprawcę szkody. Inaczej natomiast kształtuje się odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w przypadku dobrowolnej umowy ubezpieczenia autocasco. Należna na podstawie tejże umowy suma z tytułu odszkodowania nie ma na celu pełnego wyrównania uszczerbku w majątku poszkodowanego, a jedynie wypłatę kwoty wyliczonej w oparciu o postanowienia łączącej strony umowy. Sposób wyliczenia odszkodowania może być, jak w niniejszej sprawie sporny. Dopóty zatem, dopóki pozwana nie została wezwana do zapłaty określonej kwoty tytułem realizacji wynikającego z umowy obowiązku, nie można mówić, że doszło do zawiadomienia o wypadku w rozumieniu art. 817 § 1 k.c. w zw. z § 22 ust. 1 owu. Skoro bowiem poszkodowany nie zgłosił dalszych roszczeń bezpośrednio do ubezpieczyciela po otrzymaniu przez niego decyzji o przyznaniu odszkodowania, ten ostatni pozostawał w uzasadnionym przeświadczeniu, że odszkodowanie to w pełni wyczerpuje roszczenia poszkodowanego w oparciu o zawartą umowę.

Z tych względów dopiero po wezwaniu przez poszkodowanego (czy też jego następcę prawnego, jak w niniejszej sprawie) do uiszczenia z tytułu łączącej strony umowy dalszej kwoty odszkodowania możliwe jest odniesienie się do

tego żądania i dokonanie jego weryfikacji w ustawowym terminie 30 dni. Dopiero brak wypłaty odszkodowania w tym czasie, o słuszności którego przesądził następnie Sąd I instancji, skutkowało pozostawaniem pozwanej w opóźnieniu.

Rację ma wprawdzie skarżący, że Sąd Rejonowy wykazał się wewnętrzną sprzecznością różnicując sposób określenia wymagalności roszczenia w części objętej żądaniem pozwu i w części objętej pismem rozszerzającym powództwo, z uwagi jednak

na zakaz orzekania w postępowaniu odwoławczym na niekorzyść strony skarżącej i brak w apelacji pozwanej zarzutów odnoszących się do nieprawidłowego terminu początkowego liczenia odsetek od kwoty 13.083,80 zł, Sąd II instancji nie mógł dokonać zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Każda ze stron przegrała postępowanie odwoławcze ze swojej apelacji w związku z czym winna zwrócić drugiej stronie poniesione przez nią koszty zastępstwa prawnego.

Z apelacji powoda powód winien zwrócić pozwanej z tego tytułu kwotę 450,00 zł (§ 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku z uwagi na datę wniesienia apelacji – Dz. U. z 2015 r., poz. 1804, ze zm.).

Z apelacji pozwanej pozwana winna zwrócić powodowi z tytułu kosztów zastępstwa adwokackiego kwotę 1.800,00 zł, ustaloną zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku, z uwagi na datę wniesienia apelacji (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.).

Po dokonaniu kompensaty w/w kwot do zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda pozostała kwota 1.350,00 zł.

Jolanta Jachowicz Tomasz Bajer Beata Matysik